

kakov bedak more misliti, da se je predrugačil in poboljšal. Volk menja dlako, navade svoje pa nikdar ne. Naj le dobro pazijo, pa se bodo kmalu prepričali, da ga ne sodi krivo. Namestú deklet bo lovil omožene, najbrž se jih je že lotil, pa ljudje ne vedó. Krčmarica se je smijala na vse grlo Gorenjčevemu sumu in drugi poslušalci so ji pomagali. Ko je mož videl, da mu nihče ne verjame, plačal je račun in odšel zabavljaje zaničljivo dolenjski préprostosti in svojeglavnosti. (Dalje prihodnjič.)

T e b i !

I.

Odkrij globôke svoje rane,
Odkrij mi žgóče vse gorjé,
Znaj, mir je tvoj veselje moje!
Odkrij zaúpno mi srcé!

Naj sem ti jaz življenja solnce,
Ki hrepenèč si ga želiš,
Ogrej se mrzla duša tvoja,
Izgíni mrak, ki v njem živíš.

Ne grêni sebi, meni sreče,
Ki nama kaže lep obraz,
Uživaj hipov slast ubéžnih,
Naj srčno te objamem jaz!

Polóži glavo mi na prsi,
Ki v tajni radosti kipé,
Udarci srčni moji, dragec!
Na glas naj tebi govoré:

Zaupaj mi, jaz ljubim tebe,
In ta ljubezen naj vzbudi
V življenje novo in veselo
Srcé in dušne ti moči!

Oj, ljubi me, čemú premišljaš? —
Tvoj pógled zgolj dobrota je,
In ker srcé ti greješ moje,
Zakaj jaz tvojega bi ne? —

II.

Da toli jaz te ljubim, kdo je storil,
In kdo li kriv, da mene ljubiš ti?
Da v srci rajska vzevitajo mi čustva,
Da moja duša pred teboj medlí?

Da tvoje meni so oči nebesa,
In ustna tvoja sreče so izvôr,
Da tvoje mi srcé zaklad je slásti,
Da ti ljubezni moške si mi vzôr?

Plavica.

Lepi trenutki.

Na griči stoji mi kapelica mala,
Od tam se ti vidi okolica zala;
Tam gori ž njim bila,
Tam prvo sem cvetko
Od njega dobila

Ob steni sva stala in zrla v daljavo,
Ko megla je légala že čez planjavo;
Radóst me navdala,
In sreče je solza
V očéh mi igrala.

Molčala so usta, a njega pogledi
Razvneli srcé in obraz so moj bleđi.

Trenutki ti mali
Na veke mi bodo
V spominu ostali!

Tinea.

